

Sygn. akt XIV K 395/15; 3 Ds. 45/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Słupsku XIV Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Joanna Hetnarowicz - Sikora

Protokolant: Paulina Szostakiewicz

przy udziale Prokuratora PR w S. Artura Kido

po rozpoznaniu w dniach 14 grudnia 2015 roku, 28 stycznia 2016 roku, 31 marca 2016 roku, 09 maja 2016 roku i 08 czerwca 2016 roku sprawy

J. Ł. (Ł.)

syna S. i H. z d. P.

urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że:

w dniu 22 listopada 2014 roku w S., będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Słupsku za czyny z art. 278 § 1 k.k. i inne na karę pozbawienia wolności w rozmiarze przekraczającym 6 miesięcy i po jej odbyciu w okresie od 2009 r. do 2012r. na terenie CH J. w Sklepie (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci kurtki D. D. D. o wartości 499 zł, czym działał na szkodę (...) S.A. z siedzibą w G.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

1. stosując w niniejszej sprawie, na podstawie art. 4 § 1 k.k., przepisy ustawy z dnia 06 czerwca 1997 roku Kodeks karny w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia czynu, tj. przed zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 20.02.2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z 2015 r. poz. 396, uznaje oskarżonego **J. Ł.**, w ramach zarzucanego mu oskarżeniem czynu, za winnego tego, że w dniu 22 listopada 2014 roku w S., na terenie CH J., w Sklepie (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci kurtki D. D. D. o wartości 499 zł, czym działał na szkodę (...) S.A. z siedzibą w G., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 23 sierpnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt II K 437/09 – obejmującym: a/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 12 lutego 2009 roku w sprawie o sygn. akt XIII K 2065/07 skazujący go za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., b/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 18 lutego 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 511/08 skazujący go za czyn z art. 278 § 1 k.k. i za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., c/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 07 października 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 125/09 skazujący go za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i d/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 03 listopada 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 674/08 skazujący go za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. – na karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbył w części w okresie od dnia 29 grudnia 2010 roku do dnia 16 grudnia 2011 roku, z zaliczeniem na poczet orzeczonej kary okresów pozbawienia wolności w dniach 13 września 2007 roku, 19 grudnia 2007 roku, od dnia 04 grudnia 2008 roku do dnia 05 grudnia 2008 roku, od dnia 16 stycznia 2009 roku do dnia 18 lutego 2009 roku, od dnia 07 czerwca 2009 roku do dnia 17 września 2009 roku i od dnia 02 października 2009 roku do dnia 29 listopada 2010 roku, który to czyn kwalifikuje jako przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za jego popełnienie, na podstawie art. 278 § 1 k.k., skazuje oskarżonego na karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **J. Ł.** obowiązek zapłaty kwoty 499 zł (czterystu dziewięćdziesięciu dziewięciu złotych) na rzecz (...) S.A. z siedzibą w G. tytułem naprawienia w całości wyrządzonej przestępstwem szkody;
3. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. Z. kwotę 1.018,44 zł (tysiąc osiemnaście złotych i czterdzieści cztery grosze), w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu;
4. zwalnia oskarżonego J. Ł. z kosztów sądowych, obciążając nimi w całości Skarb Państwa.

Sygn. akt XIV K 395/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. Ł. ma 45 lat. Jest kawalerem, nie posiada nikogo na utrzymaniu. Utrzymuje się z prac dorywczych charakterze pracownika budowlanego. Nie posiada on majątku większej wartości.

J. Ł. był leczony psychiatrycznie z powodu zaburzeń psychotycznych. Zdiagnozowano u niego uzależnienie mieszane od kilku substancji psychoaktywnych, głównie od amfetaminy i marihuany. J. Ł. wymaga leczenia odwykowego w warunkach stacjonarnych. (k. 96-97)

W czasie inkryminowanym J. Ł. miał zachowaną zdolność rozumienia znaczenia swoich czynów i pokierowania swoim postępowaniem. (k. 96-97)

W dniu 22 listopada 2014 r. około godziny 11:30 J. Ł. wszedł do sklepu (...) umieszczonego na terenie Centrum Handlowego (...) w S.. Skierował się do działu z ubraniami męskimi, skąd wziął sweter oraz kurtkę D. D. D. o wartości 499 zł. Z rzeczami tymi udał się następnie do przymierzalni.

Dowód: - zapis obrazu z dnia 22 listopada 2014 roku zawartego na płycie CD-R (k. 8) z monitoringu sklepu (...) w S. , opinia biegłej sądowej D. K. z zakresu badań zapisów wizualnych (k. 152-164)

W przymierzalni sklepu, podczas ściągania zabezpieczenia z kurtki, dokonał uszkodzenia klipsa zabezpieczającego, z którego wylała się farba, brudząc J. Ł. dłonie. Brudne od farby dłonie J. Ł. wytarł we wzięty do przymierzalni sweter, po czym schował kurtkę D. D. w rękaw swojej kurtki. Następnie wyszedł ze sklepu, trzymając swoją kurtkę w dłoni, a w niej chowając skradzioną kurtkę, należącą do (...) S.A. z siedzibą w G.. Następnie J. Ł. opuścił teren sklepu.

Dowód: - zapis obrazu z dnia 22 listopada 2014 roku zawartego na płycie CD-R (k. 8) z monitoringu sklepu (...) w S. , opinia biegłej sądowej D. K. z zakresu badań zapisów wizualnych (k. 152-164), zeznania świadka W. T. (k. 129, 2-3v)

W dniu 16 grudnia 2015 roku Prokuratura Rejonowa w Słupsku oskarżyła J. Ł. o to, że w dniu 13 września 2015 roku w S. w Centrum Handlowym (...) ze sklepu (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci skórzanej kurtki męskiej koloru czarnego o wartości 999,99 zł, a nadto o to, że w tym samym dniu w S. w Centrum Handlowym (...) z terenu sklepu (...) zabrał on w celu przywłaszczenia cztery pary spodni jeansowych marki P. (...) o wartości 956 zł. W toku postępowania przygotowawczego J. Ł. przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Sprawa została zarejestrowana w Sądzie Rejonowym w Słupsku pod sygn. akt XIV K 688/15. (k. 166-172)

W dniu 25 czerwca 2014 roku Prokuratura Rejonowa w Słupsku oskarżyła J. Ł. o to, że w dniu 27 października 2013 roku w S. przy ul. (...) ze sklepu (...) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci mebli kuchennych marki GRACE o wartości 998 zł. W toku postępowania J. Ł. nie przyznał się wprawdzie do popełnienia zarzucanego mu czynu, ale nie zaprzeczył, że osobą, która znajdowała się w sklepie w dniu 27 października 2013 roku był on sam, co ujęte zostało na monitoringu sklepowym. Sprawa została zarejestrowana w Sądzie Rejonowym w Słupsku

pod sygn. akt II K 442/14. Wyrokiem z dnia 30 marca 2015 roku Sąd Rejonowy w Słupsku uznał J. Ł. za winnego popełnienia czynu z art. 278 § 1 k.k. i za jego popełnienie skazał J. Ł. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok uprawomocnił się dnia 28 lipca 2005 roku. (k. 173-182, k. 185-187)

Wyrokiem łącznym Sąd Rejonowy w Słupsku z dnia 23 sierpnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt II K 437/09 połączył dotychczasowe skazania J. Ł. – obejmujące:

a/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 12 lutego 2009 roku w sprawie o sygn. akt XIII K 2065/07 skazujący go za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

b/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 18 lutego 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 511/08 skazujący go za czyn z art. 278 § 1 k.k. i za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

c/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 07 października 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 125/09 skazujący go za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

d/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 03 listopada 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 674/08 skazujący go za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

– i wymierzył mu karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności. Karę tę J. Ł. odbył w części w okresie od dnia 29 grudnia 2010 roku do dnia 16 grudnia 2011 roku, z zaliczeniem na poczet orzeczonej kary okresów pozbawienia wolności w dniach 13 września 2007 roku, 19 grudnia 2007 roku, od dnia 04 grudnia 2008 roku do dnia 05 grudnia 2008 roku, od dnia 16 stycznia 2009 roku do dnia 18 lutego 2009 roku, od dnia 07 czerwca 2009 roku do dnia 17 września 2009 roku i od dnia 02 października 2009 roku do dnia 29 listopada 2010 roku.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie następujących dowodów:

- częściowo wyjaśnień oskarżonego **J. Ł.** (k. 110, k. 57-58),
- zeznań świadków: **W. T.** (k. 129, 2-3v), **M. L.** (k. 129-130)
- oraz dowodów zgromadzonych w toku postępowania przygotowawczego i sądowego, ujawnionych na rozprawie głównej, w szczególności w postaci dokumentów z kart 5-8, 12-16, 36-38, 45-50, 52-53, 54, 90-92, 96-97, 113-116, 120-124, 134, 140, opinii nr (...) k. 152-164, aktu oskarżenia k. 166-168, dokumentacja fotograficzna k. 169-181 oraz wyrok ze sprawy II K 442/14 k. 182 – z akt XIV K 688/15 i II K 442/14

Oskarżony J. Ł., słuchany w toku postępowania sądowego w dniu 14 grudnia 2015 r. (k. 110), nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że nie pamięta, co robił w dniu 22 listopada 2014 r. Oświadczył też, że wie, gdzie się znajduje CH J. i był w nim nie raz w listopadzie 2014 r., lecz nie przypominał sobie, czy był w sklepie (...) w CH J.. Po okazaniu mu zdjęć z k. 12-15 nie rozpoznał się na nich.

Po odczytaniu mu jego wcześniejszych wyjaśnień oświadczył, że takie wyjaśnienia składał i je podtrzymuje. Nadto wyjaśnił, że nie jest mu wiadomo aby miał sobowtóra.

Słuchany w trakcie postępowania przygotowawczego w dniu 23 kwietnia 2015r. (k. 57-58) J. Ł. nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i oświadczył, że musi sobie wydarzenia z czasu inkryminowanego przypomnieć i przemyśleć, a dalsze wyjaśnienia złoży w sądzie.

Sąd zważył, co następuje:

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zarówno okoliczności popełnienia zarzucanych oskarżonemu czynów, jak i wina sprawcy nie budzą wątpliwości.

Na wstępie, odnosząc się do wartości dowodowej wyjaśnień oskarżonego, stwierdzić należy, że miały one znikomą wartość z uwagi na szczątkowość relacji, a nadto z uwagi na zasłanianie się niepamięcią przez oskarżonego. W konfrontacji z pozostałymi dowodami – przede wszystkim z nagraniem z monitoringu i opinią biegłej z zakresu badań zapisów wizualnych, ale również w konfrontacji z nagraniami wygenerowanymi w toku innych toczących się z udziałem J. Ł. i zamkniętych już postępowań – wyjaśnienia oskarżonego uznać należało jedynie za przyjętą przez niego linię obrony zmierzającą do zmniejszenia, jeśli nie wręcz do uniknięcia jego odpowiedzialności za zarzucany mu czyn. Z całą mocą podkreślić należy, że J. Ł. w złożonym przez siebie oświadczeniu odnoszącym się do zarzucanego mu czynu ograniczył się jedynie do zanegowania tego, iż na nagraniu z monitoringu sklepowego z dnia 22 listopada 2014 roku widoczny jest on sam. Jednocześnie J. Ł. nie podał żadnych innych informacji pozwalających na ustalenie, w jakim innym ewentualnie miejscu oskarżony w chwili kradzieży przebywał, nie ustosunkował się także w żaden sposób do kwestii podobieństw wizerunku mężczyzny z nagrania monitoringu sklepu (...) z dnia 22 listopada 2014 roku do sylwetek mężczyzn zabezpieczonych w toku innych postępowań karnych prowadzonych przeciwko J. Ł., jak choćby sprawy II K 442/14 czy XIV K 688/15 toczące się przed Sądem Rejonowym w Słupsku. Samo zatem nieprzyznanie się do popełnienia czynu zarzucanego oskarżonemu w niniejszej sprawie nie mogło stanowić równorzędnego przeciwdowodu dla ustalenia, że sylwetka mężczyzny uwidocznionego na nagraniu monitoringu sklepu (...) z dnia 22 listopada 2014 roku jest tożsama choćby z sylwetką mężczyzny uwidocznionego na nagraniu monitoringu sklepu (...) z dnia 27 października 2013 roku. W związku z powyższym Sąd uznał, iż oświadczenie J. Ł. o nieprzyznaniu się do zarzucanego czynu jest niezgodne z prawdą.

Zeznania stających w sprawie świadków W. T. i M. L. Sąd ocenił jako wiarygodne z uwagi na ich spójność i zbieżność z materiałem dowodowym, a nadto z uwagi na to, iż nie byli oni w jakikolwiek sposób powiązani z oskarżonym. Świadek W. T. zrelacjonowała mechanizm kradzieży, potwierdzając jednocześnie wartość skradzionej kurtki. Z kolei świadek M. L. potwierdził tożsamość oskarżonego będącego na S. rozpraw w toku składania zeznań przez świadka i osoby, której wizerunek zapisany został na nagraniu z monitoringu, jednoznacznie identyfikując ją jako J. Ł., znanego świadkowi z wcześniejszych czynności służbowych.

Dowód z zapisu monitoringu zabezpieczony ze sklepu (...) w S. w ocenie Sądu stanowił miarodajny materiał dowodowy. Nagranie zostało zabezpieczone w sposób gwarantujący jego pierwotny zapis, a nadto w toku oględzin nie stwierdzono zmian pierwotnej treści zapisu w postaci ingerencji w jego przebieg. Zauważyć należy, że sylwetka mężczyzny dokonującego ze sklepu (...) zaboru mienia w postaci kurtki męskiej w pełni odpowiada wizerunkowi mężczyzny uwidocznionemu na nagraniu monitoringu sklepu (...) (k. 169-172) oraz wizerunkowi mężczyzny uwidocznionemu na nagraniu monitoringu sklepu (...) (k. 176-181). Wizerunek mężczyzny utrwalony na nagraniu monitoringu sklepu (...) odpowiada też wizerunkowi ze zdjęć załączonych do wniosków o wydanie dowodu osobistego przez J. Ł., jak również wizerunkowi J. Ł. uwidocznionego na zdjęciach rejestrów policyjnych. Istotnym jest także, że Sąd miał możliwość porównania wizerunku mężczyzny na nagraniu monitoringu sklepu (...) i sylwetki samego oskarżonego na terminie rozprawy, w sposób bezpośredni identyfikując mężczyznę na nagraniu jako oskarżonego.

Dowodem uzupełniającym w tym zakresie, korespondującym z własnymi ustaleniami Sądu, jest dowód z opinii biegłej sądowej D. K. z zakresu badań zapisów wizualnych. Dowód ten miał na celu przede wszystkim potwierdzenie lub wykluczenie ustaleń Sądu poczynionych samodzielnie na rozprawie w toku odtworzenia zapisu monitoringu z dnia 14 grudnia 2015 roku i jego efektem jest potwierdzenie ustalenia tożsamości osoby wskazanej na monitoringu. Dowód ten jest dla Sądu wiarygodny z uwagi na przedstawienie przez biegłą toku rozumowania pozwalającego zweryfikować przesłanki oraz wnioski, mające podstawy logicznego rozumowania. Opinia biegłej z zakresu badań zapisów audiowizualnych jest jasna, spójna i rzetelna. Biegła w swej opinii wskazała, iż analiza wizerunku osoby przedstawionej na materiale dowodowym pozwala wyszczególnić 6 indywidualnych cech wspólnych, a to w zakresie osi przebiegu nosa i umiejscowienia ust, która jest umiejscowiona skośnie w prawo, łuków brwiowych uwypuklonych silnie w częściach bocznych, silnie poszerzonego grzbietu nosa w części środkowej, bruzd nosowo – wargowych, bruzd kątowych ust i silnie zaznaczonej bruzdy wargowo – bródkowej. Biegła wskazała, że osoba przedstawiona na materiale dowodowym i osoba z materiału porównawczego to prawdopodobnie jedna i ta sama osoba.

Sąd za pełną i jasną uznał opinię sporządzoną do sprawy, tj. opinię psychiatryczną z dnia 12 listopada 2015 roku dotyczącą oskarżonego J. Ł.. Jest to opinia, która zawiera tezy odpowiadające na wszelkie istotne dla sprawy kwestie. Tezy te poparte są należyтым uzasadnieniem wypływającym z wiedzy i doświadczenia specjalistycznego biegłych. Brak jest podstaw do kwestionowania tej opinii. Sąd nie dopatrył się w powyższej opinii żadnych nieścisłości lub sprzeczności. Biegli sporządzili opinię w sposób wyczerpujący, zupełny oraz czytelny. Opinia ta nie została zakwestionowana przez którąkolwiek ze stron.

Sąd dał wiarę pozostałym dowodom zgromadzonym w sprawie, w tym zaliczonym w poczet materiału dowodowego dowodom z dokumentów, w szczególności, iż nie znalazł podstaw, by odmówić im takiego waloru.

Powyższe dowody, rozpatrywane we wzajemnym powiązaniu, przekonały Sąd o zasadności zarzutu stawianego oskarżonemu. Zauważyć trzeba, że sam mechanizm kradzieży nie budził żadnych wątpliwości wobec wyraźnego i jednoznacznego zapisu monitoringu sklepowego (zapis ów w całości odtworzony został na rozprawie w dniu 14 grudnia 2015 roku), a który to zapis dodatkowo znalazł potwierdzenie w relacji W. T., wskazującej na rodzaj, ilość i wartość skradzionego towaru oraz na okoliczności kradzieży. Jednocześnie osoba sprawcy została zidentyfikowana w oparciu o jednoznaczne w tym zakresie stanowisko świadka M. L., który znał oskarżonego z innych, wcześniejszych czynności zawodowych, oparciu o spostrzeżenia własne Sądu poczynione w toku odtwarzania zapisu monitoringu, a związane z możliwością porównania wizerunku osoby na zapisie z oskarżonym obecnym wówczas na rozprawie. Znaczącym wsparciem tych dwóch źródeł wiedzy procesowej jest opinia biegłej z zakresu badań zapisów audiowizualnych, która w swym wywodzie również wskazała na tożsamość oskarżonego i osoby widniejącej na zapisie monitoringu. Kolejnym dowodem w sposób wydatny korelującym z powyższymi źródłami wiedzy procesowej, a wskazującym na tożsamość oskarżonego i mężczyzny dokonującego kradzieży kurtki D. jest materiał pochodzący z zapisów monitoringów sklepowych w sprawach, w których oskarżony nie zaprzeczał temu, iż to jego osoba figuruje na zapisie. Proste porównanie wizerunków osoby widniejącej na zapisach monitoringów w sprawach II K 442/14 czy XIV K 688/15 z wizerunkiem osoby uwidocznionej na zapisie monitoringu w niniejszej sprawie (nie mówiąc już o podobieństwie modus operandi w każdej z tych spraw) pozwala na jednoznaczną ocenę podobieństwa sylwetek, wskazując na tożsamość oskarżonego. Reasumując, zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił na jednoznaczne i kategorięczne stwierdzenie, iż w dniu 22 listopada 2014 roku J. Ł. dokonał kradzieży mienia w postaci kradzieży kurtki o wartości 499 zł, ze sklepu (...) w CH J..

Zachowanie to wypełnia znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Określone w dyspozycji art. 278 § 1 k.k. przestępstwo **kradzieży** jest przestępstwem umyślnym, a do jego znamion należy zabór w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej. Jest to przestępstwo zaliczane do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Ustawa wymaga, aby zachowanie sprawcy było ukierunkowane na określony cel, którym w tym przypadku jest przywłaszczenie cudzej rzeczy ruchomej. Następuje to z momentem objęcia rzeczy przez sprawcę w faktyczne władanie, celem jej przywłaszczenia (animus rem sibi habendi), kosztem jej właściciela, czyli w zamiarze postąpienia z przedmiotem zaboru tak, jakby się było jego właścicielem. Powyższe ujęcie znamion strony podmiotowej wyklucza możliwość popełnienia tego występku z zamiarem ewentualnym. Zamiar bezpośredni winien obejmować zarówno cel, jak i sam sposób działania zmierzający do zrealizowania tego celu.

Sąd ustalił iż w niniejszej sprawie oskarżony przejawiał zamiar bezpośredni kradzieży kurtki bowiem podjął starania mające na celu unieszkodliwienie zabezpieczenia umieszczonego na kurtce a następnie jej ukrycia w swojej kurtce i opuszczenia sklepu bez zapłaty.

Nadto jego zachowanie cechowało znamię kwalifikacyjne recydywy bowiem popełnił on ten czyn jako czyn podobny w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawiani wolności za popełnione podobne przestępstwa umyślne tj. przy wypełnieniu znamion art. 64 § 1 k.k.

Ponadto z uwagi na fakt zmian wprowadzonych ustawą z dnia 20.02.2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks Karny oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r., należało rozważyć zastosowanie względniejszej

ustawy dla oskarżonego na podstawie art. 4 § 1 k.k. W ocenie Sądu względniejsza dla oskarżonego jest ustawa karna sprzed wprowadzonych zmian bowiem obecne brzmienie przewiduje surowsze zasady stosowania instytucji warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności, która po zmianach wynikających z tej ustawy mogą być stosowane do oskarżonego skazanego na karę maksymalnie roku pozbawienia wolności przy założeniu uprzedniej niekaralności na taką karę. Z kolei brzmienie ustawy w dniu popełnienia czynu zakładało możliwość zastosowania tej instytucji w przypadku skazania na karę do dwóch lat pozbawienia wolności bez dodatkowego obostrzenia, co należało uznać za względniejsze dla oskarżonego.

Z uwagi na powyższe Sąd uznał, że oskarżony J. Ł. w dniu 22 listopada 2014 roku w S., na terenie CH J., w Sklepie (...), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci kurtki D. D. D. o wartości 499 zł, czym działał na szkodę (...) S.A. z siedzibą w G., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 23 sierpnia 2010 roku w sprawie o sygn. akt II K 437/09 – obejmującym: a/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 12 lutego 2009 roku w sprawie o sygn. akt XIII K 2065/07 skazujący go za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., b/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 18 lutego 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 511/08 skazujący go za czyn z art. 278 § 1 k.k. i za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., c/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 07 października 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 125/09 skazujący go za czyn z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i d/ wyrok Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 03 listopada 2009 roku w sprawie o sygn. akt II K 674/08 skazujący go za czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. – na karę łączną 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbył w części w okresie od dnia 29 grudnia 2010 roku do dnia 16 grudnia 2011 roku, z zaliczeniem na poczet orzeczonej kary okresów pozbawienia wolności w dniach 13 września 2007 roku, 19 grudnia 2007 roku, od dnia 04 grudnia 2008 roku do dnia 05 grudnia 2008 roku, od dnia 16 stycznia 2009 roku do dnia 18 lutego 2009 roku, od dnia 07 czerwca 2009 roku do dnia 17 września 2009 roku i od dnia 02 października 2009 roku do dnia 29 listopada 2010 roku, który to czyn zakwalifikował jako przestępstwo z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

Sąd ustalił, iż stopień zawinienia sprawcy czynu jest znaczny, gdyż działał on z zamiarem bezpośrednim. J. Ł. – osoba dojrzała, sprawna intelektualnie i funkcjonująca samodzielnie w życiu codziennym – miał możliwość rozpoznania bezprawności swojego czynu. Jednak w czasie swego bezprawnego, karalnego i karygodnego działania nie dał posłuchu obowiązującym normom prawnym, pomimo tego, że w ustalonych przez sąd konkretnych okolicznościach popełnienia czynu zachodziła pełna wymagalność zgodnego z prawem zachowania.

Sąd zatem nie dopatrywał się przy tym żadnych okoliczności umniejszających czy wyłączających zawinienie oskarżonego.

Spoleczna szkodliwość czynu popełnionego przez oskarżonego jest oczywista, jako że czyn ów popełniony został na szkodę osób trzecich i uderzał w prawa własności osób trzecich.

Przystępując do wymiaru kary, Sąd miał na względzie dyrektywy jej wymiaru opisane w art. 53 i 58 § 1 k.k., w tym przede wszystkim wychowawcze działanie kary oraz cele zapobiegawcze wyrażające się w dążeniu do wyeliminowania u oskarżonego zachowań godzących w przyjęty porządek prawny, a mających swe źródło przyczynowe w lekceważącym podejściu do norm i zakazów obowiązujących w społeczeństwie.

Wymierzając karę, Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające po stronie oskarżonego J. Ł..

W niniejszej sprawie Sąd nie znalazł żadnych okoliczności łagodzących, po stronie oskarżonego a nie należą do nich na pewno szczątkowe wyjaśnienia.

Wśród okoliczności obciążających co do oskarżonego, należy wskazać dotychczasową karalność za przestępstwa w tym przede wszystkim za przestępstwa kradzieży.

Na podstawie powyższych przesłanek Sąd wymierzył oskarżonemu J. Ł. za czyn zarzucany mu w akcie oskarżenia, na podstawie art. 278 § 1 k.k. karę trzech miesięcy pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu, wymierzona kara jest adekwatna do wagi popełnionego przez niego czynu i osiągnię przy tym pokładane w nich cele w zakresie oddziaływania społecznego i wpływie wychowawczo i zapobiegawczo wobec oskarżonego na przyszłość, stanowiąc czynnik kształtujący świadomość prawną społeczeństwa i informując o normach sankcjonowanych oraz karach orzekanych za ich złamanie

Rozważając ponadto możliwość zastosowania w stosunku do oskarżonego J. Ł. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, Sąd uznał że nie występują w jego przypadku przesłanki pozytywnej prognozy kryminologicznej. Był już on bowiem dwunastokrotnie karany, w tym na kary pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 46 § 1 k.k. (w brzmieniu obowiązującym w czasie popełnienia czynu, tj. przed zmianami wprowadzonymi ustawą z dnia 20.02.2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw - Dz. U. z 2015 r. poz. 396) przy zast. art. 4 § 1 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego J. Ł. obowiązek naprawienia całości szkody wyrządzonej przestępstwem opisanym bliżej w sentencji wyroku poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego (...) S.A. z siedziba w G. kwotę 499,00 złotych (czterystu dziewięćdziesięciu dziewięciu złotych). Do chwili wyrokowania szkoda nie została bowiem naprawiona.

Z kolei na podstawie § 14 ust 1 pkt 1 i § 14 ust. 2 pkt 1 i § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163 poz. 1348 z późn. zm.) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. Z. w S. kwotę 1.018,44 zł (tysiąc osiemnaście złotych i czterdzieści cztery grosze), w tym podatek VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

S., dnia 26 lipca 2016 roku

SSR Joanna Hetnarowicz –Sikora